

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1404/06
21.03.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Весне Поповић, Јасминке Станојевић, Мирјане Грубић и Љиљане Ивковић-Јовановић, чланова већа, у парници тужиље АА, чији је пуномоћник АБ адвокат, против туженог "ББ" коју заступа БА законски заступник, ради поништаја одлуке о отказу уговора о раду и накнади штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж.бр.3405/05 од 4.5.2006. године, у седници одржаној на дан 21.3.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж.бр.3405/05 од 4.5.2006. године којом је потврђена пресуда Општинског суда у Новом Саду П.бр.4122/04 од 14.2.2005. године у делу који се односи на поништај решења о престанку радног односа тужиљи и враћању на рад.

У осталом делу ревизија туженог ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена.

Образложење

Делимичном пресудом Општинског суда у Новом Саду П.бр.4122/04 од 14.2.2005. године исправљеном решењем под истим бројем од 1.4.2005. године, усвојен је део тужбеног захтева тужиље и утврђено да је решење туженог без броја од 21.5.2004. године о престанку радног односа тужљи са 21.5.2004. године због повреде радних обавеза, незаконито, па је поништено, утврђено да је решење туженог без броја од 13.5.2004. године о удаљењу (суспензији) са рада тужиље почев од 9.5.2004. године незаконито па је поништено, ставом четвртим изреке, обавезан тужени да тужиљу врати на рад на послове трговца – продавца пецива или друге послове у складу са стручном спремом и радном способношћу у року од 8 дана под претњом извршења, док је ставом петим изреке о преосталом делу тужбеног захтева који се односи на накнаду штете у виду изгубљене зараде, уплату доприноса и трошкова поступка, одлучено да ће се одлучити коначном пресудом по правоснажности ове пресуде.

Окружни суд у Новом Саду пресудом Гж.бр.3405/05 од 4.5.2006. године, одбио је као неосновану жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду исправљену решењем од 1.4.2005. године.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену благовремено је изјавио ревизију тужени побијајући је из свих законских разлога прописаних чл. 398. ЗПП.

Тужиља је дала одговор на ревизију са предлогом да се ревизија туженог као неоснована одбије.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу овлашћења из чл. 399. ЗПП а пазећи по службеној дужности на битну повреду одредаба парничног поступка из чл. 361. ст. 2. тач. 9. ЗПП и на правилну примену материјалног права, Врховни суд је нашао да је ревизија туженог делимично неоснована а делимично недозвољена.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била радник туженог почев од 24.4.2003. године по закљученом уговору о раду од 1.7.2003. године на радном месту помоћног радника трговца и посао обављала у __ туженог као продавац __. Уговор о раду тужиље нема описа повреда радних обавеза због којих се може отказати уговор о раду. Тужени је тужиљи отказао уговор о раду усмено дана 9.5.2004. године саопштивши јој да сумња да су она и друга радница украле 300.000,00 динара. Том приликом јој није уручио одлуку о престанку радног односа нити је пре тога упозорена на постојање разлога за отказ уговора о раду, односно да има било каквих примедба на њен рад. Тужени је потом тужиљи поштом упутио позив да дође 21.5.2004. године ради саслушања у дисциплинском поступку и заједно са позивом упутио јој и захтев за покретање дисциплинског поступка од 14.5.2004. године, решење о суспензији којим се тужиља удаљује са рада почев од 9.5.2004. године. Тужени тужиљу није саслушао у дисциплинском поступку са образложењем да је закаснила на расправу 15 минута. По окончаном дисциплинском поступку побијаним решењем тужени је констатовао да тужиљи престаје радни однос са 21.5.2004. године због повреде радних обавеза из чл. 101. ст. 1. тач. 2. и 12. Закона о радним односима, а у образложењу решења навео да је тужиља задржала 188.250,00 динара који није предала благајни у периоду од јануара 2004. године до 9.5.2004. године чиме је оштетила туженог за тај износ.

Оцењујући законитост оспореног решења и истинитост чињеница утврђених у дисциплинском поступку, а на основу доказа оцењених у смислу чл. 8. ЗПП првостепени суд је закључио да је решење туженог о

престанку радног односа незаконито, јер тужени ничим није доказао да је утврђен мањак односно колики је мањак и да је за тај мањак одговорна тужила, нити пак да је тужила за себе задржала 188.250,00 динара заједно са радницом ВВ како се то наводи у решењу. Због тога је усвојен тужбени захтев у том делу и поништено решење туженог о престанку радног односа као и решење о удаљењу тужиле са рада јер за то нису испуњени услови из одредаба Закона о раду. Да би послодавац запосленом отказао уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност, његово понашање и потребе послодавца, на основу одредбе чл. 101. ст. 1. тач. 3. и 4. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр.70/01) према тексту важећем у време доношења оспореног решења било је нужно да запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене уговором о раду, односно да не поштује радну дисциплинску или да је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Послодавац је пре отказа уговора о раду у смислу чл. 101.ст.2. истог Закона дужан да запосленог упозори на постојање разлога за отказ. Правилан је закључак нижестепених судова да се из решења туженог о престанку радног односа тужили не може утврдити по ком основу је тужили престао радни однос код туженог. Тужила није учинила кривично дело крађе на штету туженог, јер не постоји правоснажна осуђујућа пресуда кривичног суда, нити је пак тужени у току парнице доказао да је тужила направила мањак, колики је тај мањак, односно да је, уколико је мањак и направљен, тужила одговорна за мањак, нити да је тужила за себе задржала 188.250,00 динара, како је то наведено у решењу о престанку радног односа. Због тога није основано истицање туженог у ревизији о погрешној примени материјалног права, јер је на овако утврђено и чињенично стање правилно примењено материјално право када је поништено решење туженог о престанку радног односа тужили пошто за то нису испуњени услови из чл. 101. ст. 1. тач. 3. и 4. Закона о раду.

Због тога је Врховни суд одбио као неосновану ревизију туженог и одлучио као у ставу један изреке ове пресуде, применом чл. 405. ЗПП.

У осталом делу, који се односи на побијање одлуке о удаљењу тужиле са рада, ревизија туженог није дозвољена јер је изјављена против одлуке против које се по закону не може изјавити. Одредбом чл. 439. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Како се ревизијом побија одлука о удаљењу са рада, не ради се о спору о заснивању, престанку и постојању радног односа, због чега је овом делу Врховни суд одбацио као недозвољену ревизију туженог и одлучио као у ставу два изреке применом чл. 404.ЗПП.

Председник већа-судија,

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сд